

Mana vecvecvecemāmiņa Anna, vecvecemāmiņa Otīlija, vecvecemāmiņa Olga un vecemāmiņa Āija dzīvoja savas dzimtas mājā Zvārtavas pagasta „Kāršupēs” (mājas nosaukums ir cēlies no upītes, kas tek netālu „Kāršupītē”). Kāršupītes krastā dzīli, dzīli mežā.

Tikai tad, kad vecemāmiņa Āija apprecējās, viņa pārvācās uz savu tagadējo māju „Plāšniekos”, kur savu bērību pavadīja arī mans tētis.

Māja mežā pastāv vēl šodien, tikai tajā nepieciešams liels remonts. Esmu tur bijusi, bet tur ir ļoti bailīgi. Nesaprotu, kā vecemāmiņastur varēja dzīvot! Vecemāmiņa stāstīja, ka ziemā uz skolu viņu pavadīja vecvecemāmiņa, rokās nesot iedegtas skalu lāpas, jo pa mežiem tajos laikos klaiņoja vilki! Viņas arī dzirdēja, kā tie gaud!

Tētis atcerās, ka vecvecemāmiņa pie viņiem brauca ciemos apūti ar velosipēdu, kad sniegs jau ir pakūsis.

Es piecājos, ka šobrīd mans vecemāmiņa dzīvo mums tik tuvu, jo var nākt ciemos pie mums, tāpat mēs pie viņas. Mans tētis ļoti mīlēja vietu un zemi, jo izvēlējās palikt un savu zemnieksaimniecību nosauca par godu savai dzimtas mājai „Kāršupēs”.

Evelīna Ziemīņa

Ozdu pamatskola 6. klase